

Słupsk, dnia 26 października 2019r.

Sygn.akt Ts 116/17

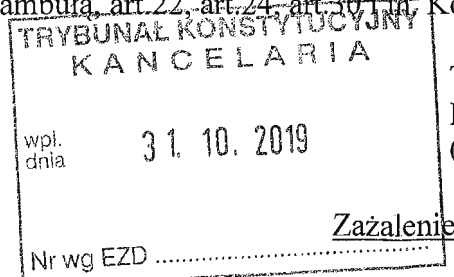
K W
M W

ze skargi konstytucyjnej m.in.

na niezgodność m.in. art.116 § 1 Ordynacji podatkowej

z art.2, art.31 ust.3, art.32 ust.1 i 2, art.45 ust.1 i art.64 ust.4,

w związku z preambułą, art.22, art.24, art.30 i in. Konstytucji

Trybunał Konstytucyjny
Rzeczypospolitej Polskiej
00-918 Warszawa Al.Szucho 12A

Skarżące składają zażalenie na postanowienie Sędziego Trybunału Konstytucyjnego Leona Kieresa z dnia 2.10.2019r. i zaskarżając to postanowienie w pkt 2, w zakresie odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej w części obejmującej niezgodność z wskazanymi normami Konstytucji art.116 § 1 ustawy z dnia 29.8.1997r. – Ordynacja podatkowa oraz zarzucając zaskarżonemu postanowieniu naruszenie norm Konstytucji oraz przepisów postępowania, przez błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, w tym:

1) art.7 w związku z art.4 Konstytucji, przez niezastosowanie i działanie nie na podstawie prawa, tj. norm Konstytucji lecz przywołanej na str.7 postanowienia wypowiedzi niebędącej prawem;

2) art.61 ust.4 pkt 3 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, w związku z m.in. art.31 ust.2 i 3, art.32, art.45 ust.1 i art.64 ust.2 Konstytucji, przez niewłaściwe zastosowanie;

wnoszą o uchylenie zaskarżonego postanowienia w pkt 2, w części dotyczącej art.116 § 1 ustawy – Ordynacja podatkowa.

Uzasadnienie:

Ad. 1 i 2. Jak wynika z zważeń Sędziego Trybunału Konstytucyjnego Leona Kieresa na str.6 i 7 zaskarżonego postanowienia, kwestionowane przez skarżące obciążenie w zaskarżonym skargą przepisie osób niebędących przedsiębiorcami lecz pracownikami nieograniczoną: „ gwarancyjną odpowiedzialnością majątkową za zobowiązania ich pracodawcy” , który odrywa: „ i uniezależnia tę odpowiedzialność ... od normalnego i adekwatnego związku przyczynowego między [ich] działaniem lub zaniechaniem a szkodą wierzyciela”, jako niezgodne z wskazanymi normami Konstytucji, Sędzia Leon Kieres próbuje uzasadnić przepisem innej zwykłej ustawy, tj. art.208 § 2 K.s.h., zgodnie z którym członek zarządu ma prawo i obowiązek prowadzenia spraw spółki oraz niczego tu nie wnoszącą (gdyż obowiązek podwyższonej staranności dotyczy milionów pracujących zawodowo obywateli) wypowiedzią niebędącą prawem, że; „ zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego – na członku zarządu spółki kapitałowej ciąży obowiązek podwyższonej staranności ... II UK 85/06” i już rzekomo: „ Na tej podstawie należy uznać, że ... zarzuty postawione w analizowanej skardze dotyczą nie tyle zaskarżonej normy ..., ile konstrukcji odpowiedzialności członka zarządu spółki kapitałowej przyjętej w polskim systemie prawnym” a: „ W konsekwencji zarzuty dotyczące art.116 § 1 ordynacji ... oczywiście bezzasadne w rozumieniu art.61 ust.4 pkt 3 ...”.

Wobec takiego pomieszania przepisów ustaw, skarżące wskazują, że chociaż rzeczywiście występuje pewien w zakresie skutków związek art.116 § 1 Ordynacji

podatkowej, ale nie z art.201, art.204, czy z art.208 § 1 lecz z art.299 K.s.h. (i będącym wzorem dla zaskarżonego przepisu Ordynacji jego poprzednikiem art.298 d.K.h.), nie odrywającym jednak przedmiotu odpowiedzialności od związku przyczynowego ze szkoda wierzyciela, to jednak normą na podstawie której orzeczono o obowiązkach poprzednika skarżących, o których mowa w art.79 ust.1 Konstytucji, jest jednak zniekształcony (i pogarszający jego sytuację nawet w stosunku do sytuacji określonej w art.299 K.s.h. i w będącym wskazanym tu wzorcem art.298 K.h., a także poprzedzającej Ordynację podatkową ustawy z 1980r. o zobowiązaniach podatkowych, nakładającą zaskarżony obowiązek na udziałowców, z możliwością zaniechania jego realizacji) odnoszący się do należności publicznoprawnych przepis art.116 § 1 Ordynacji podatkowej.

Co więcej, skarżące wskazywały i nadal wskazują, że nieograniczona oderwana od związku przyczynowo-skutkowego ze szkoda odpowiedzialność gwarancyjna członków zarządu spółki, o której mowa, nie występuje w innych demokratycznych państwach prawnych, powołując się na rozwiązania w sąsiednim (wiodącym w Unii Europejskiej) państwie, z którego gospodarką gospodarka Rzeczypospolitej Polskiej jest najbardziej powiązana, w którego ustawie o spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością jeszcze z 20.4.1892r. brak norm odpowiadających art.298 d.K.h., art.116 § 1 Ordynacji podatkowej, czy art.299 K.h., a według odnoszącego się do sytuacji niezgłoszenia w terminie upadłości 64 ust.2 GmbHG: „Zarządcy są zobowiązani wobec spółki do odszkodowania za wypłaty, które świadczone po wystąpieniu niewypłacalności spółki lub po stwierdzeniu nadmiernego zadłużenia. Nie dotyczy to wypłat, których po tej chwili dokonano ze starannością sumiennego przedsiębiorcy. Do roszczenia odszkodowawczego stosuje się odpowiednio przepisy § 43 ust.3 i 4” („W szczególności ... jeśli ... dokonano” zwrotu kapitału zakładowego wspólnikom „lub ... nabyto własne udziały spółki”).

Czyli w ówczesnym państwie prawnym już 127 lat temu było możliwe uregulowanie (przy takiej samej treści lub znaczeniu, jak przywoływane przez Trybunał art.201, art.204 i art.208 K.s.h., § 35 ust.1 i 2 i § 43 ust.1 i 2 GmbHG, w których jest mowa, że: „Zarządcy załatwiają sprawy spółki ze starannością sumiennego przedsiębiorcy”, a: „Zarządcy, którzy nie wypełniają swoich obowiązków, odpowiadają solidarnie przed spółką za powstałe szkody”), bez odpowiedzialności gwarancyjnej zarządców wobec wierzycieli lecz adekwatnej do związku przyczynowego i winy zarządców ich odpowiedzialności (jak pracowników wobec pracodawcy wg art.120 i nast.K.p.) wobec spółki, gdyż zgodnie z § 13 ust.2 tej ustawy i istotą spółki z o.o.: „Za zobowiązania spółki odpowiada wobec wierzycieli tylko majątek spółki” i stosowania takich zasad, zgodnie z przywoływanymi normami Konstytucji skarżące oczekują w obecnej Rzeczypospolitej Polskiej, jako demokratycznym państwie prawnym oraz zaprzestania traktowania z obrazą m.in. art.30 Konstytucji jej obywateli jak (pod)ludzi o gorszych prawach, nawet jeżeli do 2015r. organom i elitom po(st)totalitarnej III RP to nie przeszkadzało.

W załączeniu 2 kopie zażalenia.